

?El món de la màgia encara és masclista

A algú li sona una maga Lari, o una maga Pop, o Andreua... per dir alguns noms? A mi, no!

He consultat un llistat internacional de dones màgiques ?així en diuen?, i d'un total de seixanta-dues, vint són catalanes. Anem millor que a molts d'altres països. A Madrid en tenen cinc, dues a Extremadura, una a Aragó i una altra a Canàries.

El resultat català m'ha sorprès. Però cap d'elles ha aconseguit el ressò dels grans mags catalans. Perquè les dones van començar en la màgia fent de secundàries. Com sempre.

Tots tenim al cap, sinó d'espectacles en directe, actuacions televisives de màgia on les dones no portaven gaire res més que un banyador, unes mitges reixades, alguna ploma i talons d'agulla altíssims. Eren objectes decoratius, atractius per al públic masculí. Com un gerro de flors sobre una taula perquè llueixi més bonica. Així han estat considerades les dones, no anys i panys, sinó segles i sengles.

L'any 1921, ara ja fa un segle, un mag de nom artístic de P.T. Selbit va considerar molt escaient i oportú oferir un nou truc de màgia. Es tractava de posar algú dins d'una capsula i serrar-la per la meitat. Ho va fer amb tota la parsimònia i lentitud que li va ser possible per aconseguir més expectació i més èxit. Però qui hi havia dins la capsula: una dona. Com podria ser d'altra manera?

El truc va tenir un èxit immediat i esclatant ?a més de crear pànic i escàndol?, perquè tots els espectadors van pensar que acabaven de presenciar un assassinat.

I tot passava el mateix any que les dones sufragistes intentaven aconseguir el dret de votar igual que els homes. És a dir, mentre elles lluitaven per ser considerades persones senceres, un mag les partia per la meitat.

A més, el tal P.T. Selbit va arribar a oferir diners a Christelle Pankhurst ?una de les líders sufragistes més conegudes?, per tallar-la cada setmana. S'hi va negar!

Però no cal anar tant enrere. El 1917, TVE va oferir un programa *Pura màgia*, per a aficionats. De dotze concursants, només dos eren dones. Al jurat, de quatre, només hi havia una dona. Els tres van ser presentats com a grans mags; d'ella, només se'n va dir que era maga. Sense reconèixer-li la professionalitat. Només la singularitat de ser dona. I cada vegada que el Mag Lari ?presentador del programa?, s'hi referia, recordava als espectadors com era de guapa. Poca màgia encisadora, senyor Lari.

Per acabar d'adobar-ho, com que els concursants havien de votar per eliminar un company, una de les noies va eliminar l'altra noia: *«porque es chica como yo, y si ella no está, así estaré yo sola»*. Mal cap i mals sentiments de dona. Però també molt pes de l'ancestral masclisme que ha malbaratat tantes dones i tantes potencials grans professionals. No se li pot perdonar res al masclisme.

I és que potser caldria anar pensant en un programa de màgia amb totes les magues catalanes amb ajudants masculins perquè puguin arribar a entendre una de les tantes humiliacions que les dones han hagut de sofrir.